

UTASSY JÓZSEF

Meghalni gyönyörű

In memoriam Rózsa Endre

*Megjött a tavasz,
te meg elmentél,
barátom.*

*Fölhúztad a hétmérföldes csizmát,
nekivágtaal a mindenség vadonának,*

látlak lelki szemeim előtt:

*csücsülsz a Plútón,
csöcsörérszed a Múzsát,
pipálsz,
eregeted a füstkarikákat,*

*látod,
végül is igazad volt:
meghalni gyönyörű,
hess a fenébe bánat,*

*bevágta magad mögött a fellegajtót,
csakúgy csörömpöltek a csillagok utánad,*

*várt már,
toporgott,
tűkön állva toporgott az Isten,
hogy kinevezhessen:*

a vers tábornokának.

Mert föltámad poraiból

*Nem,
nem lesz,
nem lesz vége,
nem lesz vége az öldöklésnek,
nem lesz vége az öldöklésnek soha,*

*tenger fű ri a tömegstírokon,
zokog a moha:*

nem,
nem lesz,
nem lesz vége,
nem lesz vége soha,
soha-de-soha-de-soha!

mert föltámad poraiból ő is:
a generalisszimusz
meg a kiskatona - - -

És fölfegyverzé őket az Isten,
a mostoba Isten,
az ostoba.

